

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. M.**, narozený, bytem, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014, č. j. JMK 3170/2014, sp. zn.: S-JMK 3170/2014/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy, č. j. JMK 3170/2014, sp. zn. S-JMK 3170/2014/OD/Ib, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 31.051 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta se sídlem advokátní kanceláře Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3.
- III. Odměna ve výši 2.178 Kč bude vyplacena Ing. Viktoru Lokajovi, metrologovi v oboru silničních rychloměrů, AMS K22 na adresu Ramet a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.
- IV. Žalovaný má povinnost zaplatit České republice – na účet Krajského soudu v Brně částku 2.178 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Předmětem žaloby je rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, č. j. S-JMK 3170/2014/OD/Ib ze dne 29. 5. 2014. Tímto rozhodnutím Krajský úřad Jihomoravského kraje po přezkoumání okolností případu, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, č. j. OD-ČJ/64962-13/TYL ze dne 11. 11. 2013.

Podle potvrzeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 7. 2013 v 15:51 hod. na dálnici č. D1 v km 208 v katastru obce Tvarožná, okres Brno-venkov, ve směru jízdy na Prahu, kde je stanovena rychlost jízdy nejvýše 130 km/h, jako řidič automobilu tovární značky, jel v uvedeném úseku rychlostí 153 km/h, po odečtení tolerance měření 148 km/h. Uvedeného přestupku se měl dopustit porušením ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za citovaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Obsah žaloby

Žalobce nesouhlasí s výrokem žalovaného, podle něhož je vinen spácháním citovaného přestupku a toto rozhodnutí považuje za nezákonné. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech zejména v důsledku nesprávného posouzení důkazů a nedostatečným vypořádáním se s jeho argumenty v odvolání.

Zákonnost opatřování důkazů

Pokud jde o námitku žalobce stran zákonností opatřování důkazů, lze konstatovat, že žalovaný se právně relevantním způsobem nevypořádal s argumenty žalobce, které byly uvedeny v odvolání. Pokud jde o postup při měření rychlosti použitím zadní kamery, ve vazbě na rychlost policejního vozidla, žalobce podal celkem logické odůvodnění, podle něhož rychlost policejního vozidla vyšší než 130 km/h před zahájením měření byla v rozporu se zákonem. Policejní vozidlo před zahájením měření nemělo jediný právně relevantní důvod, proč jet rychlostí vyšší než 130 km/h. Žalobce ve svém odvolání srozumitelně objasnil, proč citovaný rozsudek č. j.: 58Ca 46/2009-37 uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2080/2010 Sb. nelze použít na jeho případ. Žalovaný tyto argumenty žalobce odpovídajícím právně relevantním a přezkoumatelným způsobem nevyvrátil. Žalovaný navíc zcela nelogicky a bez jakýchkoli souvislostí a odůvodnění argumentuje zásadou „nulla crimen sine lege“.

Nesprávné posouzení důkazů, nevypořádání se s odvolacími námitkami, nepřezkoumatelnost

Žalovaný na straně 3, ve 2. odstavci rozvádí úvahy o proškolení policistů k měření rychlosti a o jejich způsobilosti. K tvrzení žalovaného, citují: „*Lze tak důvodně předpokládat, že tento subjekt, případně jednotliví policisté obsluhující radar, jsou řádně seznámeni příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti a návodem k obsluze daného měřidla a v souladu s tímto také postupují, kdy používají odpovídající měřidla*“, žalobce konstatuje, že nepřichází v úvahu, aby správní orgán při rozhodování o vině a trestu něco „*důvodně předpokládal*“. Veškerá skutková zjištění musí mít správní orgán postavena najisto, tedy v souladu s § 3 správního řádu musí být zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. To se v daném případě nestalo, naopak žalovaný se spokojil s jakýmsi důvodným předpokladem, že všechny podmínky pro měření byly splněny. To je však pro správnost a zákonnost rozhodnutí naprosto nedostatečné. Dále žalovaný konstatuje, že „*Nelze také opomenout, že předmětem tohoto řízení je posouzení odpovědnosti obviněného za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti, jak je ostatně konstatováno i v judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7As 18/2011-54 ze dne 7. 2. 2011, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací orgán zastává názor, že doplňování dokazování za účelem shora popsanych skutečností je nadbytečné*“.

K tomuto tvrzení žalobce argumentuje tak, že zmiňovaný judikát vůbec nedopadá na případ žalobce. Dále žalobce konstatuje, že způsobilost policistů ani platnost ověřovacího listu měřicího zařízení, či subjekt, který ověření prováděl, nebyly vůbec v jeho odvolání napadány. V odvolání byl napadán výhradně postup policistů při provádění samotného měření. Ten byl zcela jednoznačně proveden v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, ačkoliv jsou policisté při provádění samotného měření tímto postupem uvedeným v návodu, vázáni.

Žalobce velmi podrobně vysvětlil, proč je tento postup pro obsluhu měřicího zařízení závazný a dále potom velmi přesně popsal chyby, kterých se policisté při měření rychlosti dopustili, a jaké to mělo dopady na skutková zjištění. Žalobce dále ve svém odvolání ve čtyřech bodech velmi podrobně analyzoval nesprávný postup policistů při provádění měření rychlosti, který měl zcela jednoznačně za výsledek nesprávně zjištěnou hodnotu rychlosti žalobcova vozidla. Námitky žalobce spočívaly v těchto oblastech:

1. Nedodržení stejné vzdálenosti na začátku a na konci měření mezi policejním vozidlem a vozidlem sledovaným.

2. Neúplnost záznamu.

3. Neoriginální formát záznamu.

4. Použití zoomu v rozporu s návodem.

Žalobce všechny tyto své námitky velmi podrobně odůvodnil a doložil i jediným pro něho technicky dostupným důkazem pro bod č. 1 - okótovanými obrázky ze začátku a konce měření, na nichž vyznačil rozměry sledovaného vozidla a vysvětlil principy, které je nutno respektovat při měření. Tvrzení žalovaného na konci strany č. 3 rozhodnutí o tom, že

„odvolatel ve svých námitkách před správním orgánem první i druhé stolice spočinul pouze na hypotetických úvahách pohybujících se v rovině znalecké, avšak uvedená tvrzení relevantním způsobem (např. znaleckým posudkem či znaleckým vyjádřením) nepodložil“, je tudíž nutno považovat za naprosto neodpovídající skutečnosti. Žalobce naopak tvrdí, že jeho argumenty pod body 2. - 4. jsou zcela zjevné ze spisového materiálu - ze záznamu z měřicího zařízení POLCAM a dalších důkazů, které v odvolání správnímu orgánu poskytl. Žalovaný tedy vůbec nevyvrátil obhajobu žalobce, podle níž nebylo prokázáno porušení zákona o silničním provozu tak, jak je uvedeno v obvinění a nevypořádal se dostatečně s jeho tvrzeními. Žalovaný měl možnost rozhodnutí zrušit a vyřídít správnímu orgánu I. stupně, aby doplnil dokazování např. odborným vyjádřením od společnosti RAMET C.H.M., a.s., která je autorem ověřovacího listu rychloměru a má technické možnosti, jak podmínky měření ověřit.

Zákonnosti nepřispívá ani datum pořízení videozáznamu 16. 9. 2013, které je zřejmé z data vzniku souboru pojmenovaného „OZN Mejzlík.avi“, který má být důkazem o překročení rychlosti, není originálním záznamem a vznikl až dva měsíce od data, kdy byla rychlost měřena. Žalobce tvrdí, že správní orgán či žalovaný měli dostatek času na to, aby vyžádali záznam měření od Policie ČR v originálním formátu tak, jak je to požadováno v návodu k rychloměru POLCAM. Jedině tak by mohl být zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný pak pro spolehlivé zjištění stavu věci nezjistili všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch a stejně tak v neprospěch odvolatele, což je v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.

V neposlední řadě a v návaznosti na již výše uvedené vady (rozpor s ust. § 3 správního řádu) žalovaný v rozhodnutí nevytknul správnímu orgánu I. stupně, že při vydání rozhodnutí postupoval v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, kde v obsahu odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán I. stupně uvést rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu a musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Nepostačuje tedy, aby správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatoval, že *„Na základě předložených důkazů dospěl správní orgán k závěru, že obviněný z přestupku překročil nejvyšší dovolenou rychlost...“*.

Žalovaný správnímu orgánu I. stupně nevytknul ani naprosto formální a obecné tvrzení o hodnocení důkazů: *„Na základě výše uvedených důkazů, kdy správní orgán hodnotil dle ust. § 50 a následujících správního řádu, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu co vyšlo v řízení najevo, při jejich posuzování jak každého zvláště, tak všech v jejich vzájemné souvislosti, vzal správní orgán za spolehlivé zjištěný stav věci a za prokázané, že obviněný se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu kladenému mu za vinu, tj. přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona“*. Žalobce tvrdí, že správní orgán musí přesně uvést, jakým způsobem podklady hodnotil, a jaký přikládal jednotlivým podkladům a zejména důkazům význam, a proč činil právě tak. Správní orgán I. stupně musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval, a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Ani v tomto případě tak jako u podkladů rozhodnutí nepostačuje pouhá rekapitulace právních předpisů a jednotlivých ustanovení, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly

aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Žalobce je nucen konstatovat, že absence úvah správního orgánu I. stupně při hodnocení důkazů a podkladů pro rozhodnutí a úvah při výkladu a aplikaci právních předpisů zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která ho činí nezákonným. Současně žalobce tvrdí, že postup žalovaného v odvolání, když tyto vady správnímu orgánu I. stupně nevytknul, je taktéž nezákonný. Pokud jde o hodnocení druhu a výše sankce, žalobce konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl, na základě jakých zákonných ustanovení rozhodoval o sankci. Jeho rozhodnutí je tedy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný, namísto toho, aby správnímu orgánu I. stupně tyto závažné nedostatky vytknul, sám na straně 4 v 3. odstavci provedl toto hodnocení, které mu nepřísluší. Žalovaný navíc namísto hodnocení nezákonného postupu správního orgánu I. stupně vytváří domněnky o tom, jak správní orgán I. stupně uvažoval. K tomu musí žalobce konstatovat, že není zřejmé, že by správní orgán I. stupně v rozhodnutí hodnotil, zda sankci lze uložit samostatně nebo s jinou sankcí, a zda napomenutí lze uložit spolu s pokutou, když tvrdí, že správní orgán I. stupně postupoval podle § 11 odst. 2 zákona o přestupcích. Stejně tak není zřejmé, jak žalovaný přišel na to, že žalobce spáchal více přestupků a byla mu uložena pokuta za více přestupků, či snad byl uložen zákaz činnosti. Zmiňuje totiž, že správní orgán I. stupně postupoval podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, v němž stojí, jak se ukládá pokuta a zákaz činnosti za více přestupků, které se projednávají ve společném řízení.

Už vůbec nelze přezkoumat tvrzení žalovaného o postupu při ukládání pokuty podle neexistujícího ust. § 125 odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu tak, že tento postup má být v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2, § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích. Nepoužitelnost ust. § 11 odst. 2 a § 12 odst. 2 pro rozhodování v případě žalobce byla již zmiňována výše.

Žalobce tedy navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014 zruší a dále žádal, aby zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující:

Žalobce ve své žalobě rozporuje:

1. získání důkazů – videozáznamu o překročení povolené rychlosti, kdy měli zasahující policisté v rozporu se zákonem jet vyšší než povolenou rychlostí před zahájením samotného měření, dále zpochybňuje měření zadní kamerou policejního vozu
2. měření rychlosti provedené v rozporu s návodem k obsluze
3. odůvodnění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně
4. odůvodnění sankce, kdy to je zjevně nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný měl namísto správního orgánu I. stupně kritérií pro uložení sankce se zabývat.

K žalobním námitkám zaujal žalovaný následující stanovisko.

Ad 1.

Již v odvolání žalobce vznesl tuto námitku. Žalovaný se s ní vypořádal na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy konstatoval, že není žádným zákonným ani podzákonným předpisem stanoveno, že příslušníkům Policie ČR je zakázáno používat k měření zadní kameru policejního vozu, proto z jejich strany nemohlo dojít k porušení povinnosti, jelikož ta není stanovena (proto odkaz na „nulla crimen sine lege“).

Ad 2.

Pokud se odrazí od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3As 29/2011-51, kde NSS uvedl, že „*Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci*“, je zřejmé, že v případě důvodných pochybností ve správnost provedení měření vyvstává nutnost doplňovat dokazování minimálně o výsledky zasahujících policistů, kteří jsou s to dosvědčit, zdali měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Tak to i bylo učiněno. Svědectví poskytující policisté vypověděli, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, což dále ve svém rozhodnutí zohlednil i žalovaný, přičemž uvedl: „*Ve své svědecké výpovědi zasahující policista provádějící měření mj. uvedl, že vzdálenost policejního vozidla od měřeného vozidla bylo konstantní, provedená měření byla provedena v souladu s návodem k obsluze, kdy hlídka PČR byla k měření proškolená. Dále pak svědek popsal způsob měření, po kterou dobu nebo vzdálenost se vozidlo bude měřit. Po tomto dle svědka pak přístroj vyhodnotil a ukázal naměřenou rychlost vozidla jedoucího za vozidlem Policie ČR*“.

Ad 3.

Správní orgán I. stupně přezkoumatelně odůvodnil naplnění skutkové podstaty přestupku, kdy jednoznačně, přezkoumatelně a nezaměnitelně označil důkazy, na základě kterých k danému výroku o vině dospěl. Přezkoumatelnost následně hodnotil i žalovaný ve svém rozhodnutí, a to na str. 2 napadeného rozhodnutí, kdy konstatoval, že: „*z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s návrhy a tvrzeními obviněného a dále, z jakých podkladů považuje naplnění skutkové podstaty přestupku za prokázané. Taktéž je řádně odůvodněn i výrok o sankci*“.

Ad 4.

Jak již žalovaný konstatoval ve svém rozhodnutí, považuje za řádně odůvodněný i výrok o sankci, což žalovaný taktéž přezkoumal, str. 2 a str. 4 napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně řádně dostal dikci ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona, kdy zohlednil obligatorní podmínky pro udělení sankce, přičemž ji dále hodnotil jako polehčující nebo přitěžující při udělení sankce (str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Na základě výše uvedeného má žalovaný za prokázané, že postupoval zcela se zákonem a rozhodnutí je řádně odůvodněno. Uzavřel, že jeho rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející, netrpí vytýkanými vadami. Relevantní skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou z 3. 11. 2014, kdy se k jednotlivým bodům ad 1. až ad 4. vyjádřil, nesouhlasil s nimi a zejména zdůraznil, že pokud jde o námitku ad 1., není pravdou, že žalobce ve svých podáních nenamítal použití zadní kamery jako takové, nýbrž překročení rychlosti vozidla Policie ČR při jeho použití.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 21. 10. 2015, kdy jak zástupce žalobce, tak zástupce žalovaného se vyjadřovali ke způsobu měření rychlosti vozidla, když zástupce žalobce namítal, že nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, který ve spise nebyl ani založen, opatřil si ho až sám žalobce při podání odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, kdy naopak zástupce žalovaného trval na tom, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno zcela v souladu s návodem.

U tohoto jednání však zástupce žalovaného uvedl, že ani jeden, tj. zástupce žalobce ani zástupce žalovaného, nejsou odborníky pro posouzení kvality měření rychlosti vozidla, byť jsou oba seznámeni s návody k obsluze a podmínkami, které je nutno dodržet při měření rychlosti.

Z tohoto důvodu navrhoval zástupce žalovaného, aby se odborně k věci vyjádřil pracovník společnosti Ramet C.H.M. a.s., jakožto odborník, který jediný dokáže objektivně konstatovat, zdali bylo uvedené měření prováděno v souladu s návodem k obsluze či nikoliv, potažmo, zdali provedené měření může být zákonným podkladem pro vydání správního rozhodnutí. S tímto návrhem na dokazování souhlasil i zástupce žalobce.

Krajský soud v Brně se poté obrátil na Ing. V. L., metrologa AMS K22, autorizované metrologické středisko, Ramet a.s. Kunovice, kterému byl zaslán celý spis policie včetně pořízeného CD policií (záznam měření) s tím, zda na základě uvedených podkladů by se mohl vyjádřit, zda měření prováděné policií bylo v souladu s návodem k obsluze či nikoliv.

Po prostudování zaslaných podkladů se Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, k věci vyjádřil a na položenou otázku soudu odpověděl následovně:

Snímky ze záznamového souboru „OZN Mejzlík.avi“ vytvořeného zařízením PolCam PC2006 v.č. 1340PL, z data 19. 7. 2013, čas zahájení měření 15:50:43:04 naznačují, že měření nejspíše neproběhlo v souladu s Návodem k obsluze zařízení PolCam.

Snímek ze zahájení měření v dodaném spise (avi souboru) chybí, je přitom nedílnou součástí dokumentace rychlosti měřeného vozidla. Dodaný záznam je neúplný, tzn., že není jeho součástí okamžik zahájení měření (okamžik, kdy jsou počítadla času i dráhy nulové).

Dodaný záznam začíná časem 1s a dráhou 53m.

Tudíž není možné posoudit, zdali byla dodržena poměrná velikost měřeného vozidla (při měření zezadu musí měřené vozidlo být na snímku v okamžiku ukončení měření větší

nebo stejné jako na snímku ze zahájení měření (tento ve videozáznamu chybí), tzn., že musí měřené vozidlo měřící vozidlo dojíždět, nebo musí jet stejnou rychlostí.

Hodnota ZOOMu byla navíc v průběhu měření změněna.

Naměřená rychlost 153 km/h by tedy byla platná pouze v případě dodání úplného záznamu a nejenom jeho části a také v případě, že ZOOM kamery v okamžiku zahájení měření bude X017.1 (tzn. stejný jako v okamžiku ukončení měření), aby bylo možné porovnat velikost vozidla na záznamu a poslední podmínkou je, aby byla velikost měřeného vozidla na snímku zahájení měření menší nebo stejná jako na snímku z ukončeného měření.

V poznámce pak uvedeno, že měření se zařízením PolCam není komplikované, po stisku tlačítka pro zahájení měření musí řidič měřícího vozidla dát nohu z plynu tak, aby měřené vozidlo v době měření jelo rychleji (tím bude splněna podmínka poměrné velikosti vozidel) a nesmí měnit ZOOM kamery tak, aby byl rozdílný na začátku a na konci měření.

V závěru sdělení je uvedeno, že **dokumentace není úplná a takto nekompletně dodané měření nelze použít pro správní řízení.**

Po vypracování tohoto odborného vyjádření k měření rychlosti vozidla žalobce, když vyjádření bylo Ing. Lokajem učiněno na základě podkladů z policejního spisu, zástupce žalobce uvedl, že k tomuto vyjádření nemá žádné připomínky, toto vyjádření plně koresponduje s přednesem zástupce žalobce u posledního soudního jednání.

Zástupce žalovaného neměl rovněž žádné připomínky ke stanovisku vypracovanému autorizovaným metrologickým střediskem a uvedl, že vedoucí tohoto střediska je schopen se k věci odborně vyjádřit, a proto žalovanému nezbývá, než toto stanovisko respektovat. Z jeho závěru plyne, jak uvedl, že dokumentace není úplná a takto nekompletně dokladované měření nelze použít pro správní řízení.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Po doplnění dokazování u soudu odborným vyjádřením k věci Ing. Viktora Lokaje, vedoucího autorizovaného metrologického střediska, který z podkladů založených v policejním spise, který je součástí správního spisu, dospěl k závěru, že dokumentace není úplná a takto nekompletní dokladované měření nelze použít pro správní řízení, také soud dospěl k závěru, že měření nebylo prováděno v souladu s Návodem pro obsluhu uvedeného měřícího zařízení, což mohlo způsobit, že naměřená rychlost vozidla 153 km/h (po odečtu tolerance, naměřená rychlost 148 km/h) nemusela odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla, kdy v daném úseku byla povolená rychlost 130 km/h.

Soud se tedy také ztotožnil s odborným vyjádřením Ing. Lokaje.

Za této situace nebylo tedy ve správním řízení najisto postaveno, že žalobce v měřeném úseku překročil povolenou rychlost, a že se tedy dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb. Soud tedy dává žalobci za pravdu, že při měření rychlosti nebylo postupováno v souladu s Návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení, že nebyl tedy náležitě zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), dospěl tedy k závěru, že žaloba žalobce důvodná je, a proto rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu, zrušil a věc žalovanému vrací k dalšímu řízení.

Za situace, kdy již nelze měření zopakovat a nelze dnes najisto postavit, jakou rychlostí v měřeném úseku dne 19. 7. 2013 v 15.51 hod. žalobce s vozidlem jel, nezbude žalovanému, než aby bylo rozhodnuto tak, že řízení o přestupku žalobce se zastavují.

Ze shora uvedených důvodů soud proto rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a žalovanému tedy vrátil k dalšímu řízení.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Ve věci měl úspěch žalobce, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, kterou má povinnost mu uhradit žalovaný. V daném případě se jedná o zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále pak náklady za 5 úkonů právní pomoci (porada s klientem a převzetí věci, sepsal žaloby, replika k vyjádření žalovaného a 2x účast u soudního jednání, 5x režijní paušál, za 1 úkon právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb. se počítá částka 3.100 Kč a za 1 režijní paušál 300 Kč, toto vše je nutné zvýšit o daň z přidané hodnoty 21%, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, dále se pak jedná o náklady cestovního ke dvěma soudním jednáním osobním automobilem, kdy zástupce žalobce předložil technický průkaz vozidla. Jedná se o jízdy Praha – Brno a zpět 2x a dále ztrátu času celkem 16 půlhodin.

Pokud jde o jízdné, zástupce žalobce je vyčíslil, když cestovní náklady činily v jednom případě včetně proměškaného času (ke každému jednání 8 půlhodin - za 1 půlhodinu 100 Kč), celkem 3.684 Kč, v druhém případě 3.797 Kč, včetně daně z přidané hodnoty. Celkem se jedná o částku 31.051 Kč.

Pokud jde o tuto částku, soud ji přepočítal, neboť zástupce žalobce soudu zaslal podrobné vyúčtování vzniklých nákladů, tedy zaplaceného soudního poplatku, nákladů právního zastoupení, proměškaný čas i jízdné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů
vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. března 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně